



THƯ CHO EM

Em thương mến,

Chiếc áo màu vàng của em mặc bấy lâu nay đã ngã thành màu nâu, rồi sang màu nâu đậm, em mỉm cười chào khi tôi bước chân qua, điều này tôi thấy không đúng vì có lần nghỉ chân trên băng gỗ gần đó, để ý đến em, không phải chỉ riêng cho tôi, mà em đều thân tặng cho mọi người, mọi bước chân, mọi cái nhìn khi ngang qua em, những nụ cười hiền hòa vi tiếu, ngay cả khi có một em bé chơi banh, lỡ rơi trúng vào em, em không cau có mà vẫn giữ nụ cười.

Mùa Xuân, được mẹ may áo mới, màu xanh tươi tắn với thật nhiều sức sống, em vui đùa với các anh chị em, những đứa em đang cựa mình đâm chồi theo từng ngày dưới nắng xuân phơi phới, ba mẹ em ngày một già, cành lá vững chắc che chở cho đàn con. Khi đi ngang, tôi hay nheo mắt nhìn em và đếm những hoa nắng trên tay trên má em. Giọt mưa xuân nhẹ nhẹ làm lòng em mát rượi, từng tế bào trong cơ thể em như sống lại, nhựa sống lan tràn cả không gian Em hồn nhiên cười nụ.

Rồi mùa Xuân qua, nhường bước cho những ngày nắng Hạ gay gắt hơn với những cơn mưa giông buổi chiều làm cản bước chân tôi đến thăm em; các cô chú chăm sóc cả gia đình và chòm xóm em rất kỹ, họ đắp đất, cho thêm phân bón, em càng ngày càng đẹp ra như cô gái dậy thì, em tung tăng ão ã theo đà cơn gió...và chợt một hôm tôi bàng hoàng nhận ra sao mà em đẹp quá, cái đẹp trắng trong, thuần khiết với những nụ, những bông hoa vàng, điểm sắc tím, sắc hồng trên khuôn mặt bầu bĩnh, dễ thương của em; mẹ cha em đã được các cô chú cắt đi để làm phân bón sau này, nhường chỗ cho em và các anh chị và đàn em nhỏ; tôi thấm thía được lời dạy của Bụt về giáo lý Vô Thường, và em đang thể hiện tiếp tục những mơ ước của cha mẹ em, đang cống hiến cho đời những nét đẹp, nét lành mà từ vô thủy vô chung nó là những hạt giống trong em, có những buổi chiều đến thăm em muộn, nhưng em không hờn không trách, vẫn nụ cười hiền hòa bao dung, tôi ngồi ngắm em thật lâu và thấy thêm một tách trà...tôi đó tôi mời người bạn đời của tôi uống trà với những chia sẻ cảm nghĩ thân thương về em, những lúc như vậy, tôi thấy thương anh vô hạn, vì bốn phận nghề

nghiệp, anh không có nhiều thì giờ để "nhõn nhõ" như tôi, để mà "thương hoa, khóc lá" như tôi, anh hay gheo mỗi khi uống trà chung với nhau; tôi biết, dù có trải hết lòng mình đi chẳng nữa thì đó chẳng qua chỉ là những cảm nhận cá nhân của mình mà thôi, làm sao anh cảm nhận như tôi, nhiều khi anh còn có những cảm nhận sâu sắc hơn tôi nữa là khác, nhưng tôi thấy anh vẫn vui cười, lắng nghe những chia sẻ buồn vui của tôi, không thành kiến, không phê phán, đôi khi còn cảm ơn chén trà thơm mà chúng tôi ân cần tể cho nhau; tôi học ở anh nhiều lắm.

Cũng như thế, tôi học ở em sự tươi mát mà cả mùa hè em dâng hiến cho mọi người. Những chiều hè, trời vẫn sáng đến tám chín giờ tối, tôi hay rủ anh đi dạo ra vườn để thăm em, buổi chiều trời bớt nóng, gió mát dịu, thoang thoang hương nhè nhẹ của em và những bạn bè cùng xóm, chúng tôi ngồi bên nhau trên băng gỗ, thấy hạnh phúc chi lạ, dưới kia, thành phố ngổn ngang ồn ào rối rít, và trên đồi này, không gian và thời gian ngưng ngừng lại, em đang nhìn chúng tôi với nét cười mùa hạ ấm nồng, hạnh phúc thật đơn sơ như thế đó....hai con vịt trời đang đuổi nhau kêu oan oát làm chúng tôi cũng cười theo với chúng.

Rồi thì ngày đuổi theo ngày, tháng chạy theo tháng, áo em mặc lần lần bạc màu, những ráng chiều dần dần ngẩn lại, cả khu vườn đổi sang màu vàng, màu đỏ ửng, gió về nhiều hơn trước, bước chân tôi xào xạc trên lá rụng ngập đường, tôi nghe đầu đây, lá cũng cùng tôi thì thầm những câu thiền ngữ mà Sư Ông chỉ dạy với những bước chân thong dong, ở những lối mòn nhỏ, tôi hay tháo giày, dẫm nhẹ trên lá vàng, bàn chân chạm xuống đất thấy vui làm sao! Và bây giờ thì đã giữa Thu rồi, mặt trời buồn nên đi ngủ sớm, gió lạnh sắc se, áo của em đã sờn vai và có màu của đất mẹ, màu nâu nhẵn nhụi khiêm cung mà tôi rất yêu thương; nói đến màu nâu, tôi còn nhớ rõ: lúc đó tôi khoảng năm hay sáu tuổi thôi, bị làm con gái trở lại, cái áo con gái đầu tiên mà má tôi nhờ Cô Hai thợ may đối diện nhà may cho tôi là cái áo bà ba bằng hàng lụa màu nâu, bà ngoại tôi cười rút viên thuốc xĩa: con này nó có cốt tu !

và bây giờ, em mặc áo màu nâu, nhìn em tôi vẫn thấy em rạng rỡ như những ngày mùa hạ, hay những sáng bình minh của mùa xuân óng ánh nắng vàng, em chỉ thay xiêm y cho hợp thời hợp cảnh mà thôi, và có lẽ nay mai, các cô chú làm vườn sẽ đến dọn dẹp nhà em, áp ủ em và các anh chị bằng những cành thông để em đỡ lạnh trong những ngày tháng mùa đông với tuyết rơi buốt giá, em sẽ ôm đất mẹ ngủ ngon lành một giấc dài, có lẽ em cũng sẽ trở mình khi nghe bước chân nhè nhẹ mỗi khi tôi đến để chào em, tôi biết: tôi sẽ không bao giờ mất em, tôi sẽ hội ngộ với em khi tiếng chim ríu rít trên cành lá non xanh, khi những giọt nắng hồng mơn man trên những nụ, những mầm, khi cả vũ trụ chuyển mình sau giấc ngủ dài mùa đông.

Tôi thực sự không còn có ý muốn biết tên em là gì nữa! chỉ thanh thản nhìn con
tạo xoay dần và thấy lòng mình nhẹ lạ.

lời mơn đầy lá vàng rơi

rõ ràng sự thật Vô thường người ơi!

em tôi về cội về nguồn

sang năm em lại mang màu áo xanh

trời chiều sợi nắng mong manh

sợi thương sợi nhớ vây quanh gót hài

niềm thương xin gửi mây bay

ru em giấc ngủ tháng ngày thông dong

Bông Lọc Bình (16.11.2013)

www.vietnamvanhien.net